

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΜΠΩ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ ΤΟΥ ΚΟΝΤΟΡΕΒΙΘΟΥΛΗ ΜΕ ΤΟΝ ΕΓΓΟΝΟ ΤΟΥ ΕΓΓΟΝΟΥ ΤΟΥ ΔΡΑΚΟΥ

Ο εγγονός του εγγονού του Κοντορεβιθούλη έγινε βασιληάς του Νότου. Και ο εγγονός του εγγονού του Δράκου έγινε βασιληάς του Βορρά. Πολλά και μεγάλα κράτη χωρίζαν τα δυο αυτά βασίλεια, που θρυσκόντουσαν το ένα στην μία και το άλλο στην άλλη άκρη του κόσμου.

Μια μέρα, ο βασιληάς Κοντορεβιθούλης δέχτηκε στο παλάτι του την επίσκεψη του βασιληά Δράκου.

— Έμαθα, είπε ο Δράκος στον Κοντορεβιθούλη, ότι εσύ έχεις τις μπότες που παίρνουν έφτά λεύγες την ώρα...

— Μάλιστα, μεγαλειότατε! αποκρίθηκε ο Κοντορεβιθούλης, φοβισμένος.

— Τις μπότες αυτές τις έκλεψε ο προπάππος σου από τον προπάππο μου...

— Κάνετε λάθος, μεγαλειότατε! διαμαρτυρήθηκε ο Κοντορεβιθούλης. Τις μπότες αυτές τις χρησιμοποίησε μια μέρα ο προπάππος μου επειδή κινδύνευε η ζωή του από τον προπάππο σας... Και δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι τις μπότες αυτές τις φορούσε ο προπάππος σας για να κυνηγά τα μικρά παιδιά...

— Τα πολλά λόγια είνε φτώχεια! τον διέκοψε απότομα ο Δράκος. Το καλό που σου θέλω, να μου δώσεις άμέσως τις μπότες αυτές, ειδεμή...

— Καλά, καλά, μη θυμώνετε, μεγαλειότατε! τραύλισε ο Κοντορεβιθούλης. Θα διατάξω να σας φέρουν άμέσως τις μπότες.

Ο Δράκος, βλέποντας ότι απόχτησε με τόση ευκολία εκείνο που ζητούσε, σκέφτηκε ότι ήταν η κατάλληλη περίπτωση για να αξιώσει και άλλα πράγματα από τον τρομοκρατημένο Κοντορεβιθούλη.

— Και τώρα, συνέχισε, έχουμε να κανονίσουμε κι ένα άλλο μικρό λογαριασμό. Ο προπάππος σου, μόλις φόρεσε τις μπότες, πήγε και βρήκε την προμάμη μου την Δράκαινα και της είπε ψέματα ότι τον άντρα της τον έπιασαν ληστές και ότι θα τον σκότωναν αν δεν τους έδινε όλη την περιουσία του... Η Δράκαινα φοβήθηκε, ή καυμένη, κι έδωσε στον προπάππο σου όσα χρήματα είχε μαζί της... Ο προπάππος σου, λοιπόν, έκανε μια άπατη και μια κλοπή!...

— Με συγχωρήτε! διαμαρτυρήθηκε και πάλι ο Κοντορεβιθούλης. Τα χρήματα αυτά δεν τα κράτησε ο προπάππος μου για τον εαυτό του...

— Εκείνο που ξέρω εγώ είνε ότι τα πήρε από την προμάμη μου! βρυχήθηκε ο Δράκος, κάνοντας το παλάτι του

σαν ψάρι.

— Όχι, όχι! ψιθύρισε τέλος ο μικρός βασιληάς. Δεν θέλω να βρῆ τον λαό μου τέτοια συμφορά... Προτιμώ να παλαιψω εγώ μόνος μου με σας!

— Να παλαιψης εσύ με μένα; φώναξε ο Δράκος, ρίχνοντας ένα περιφρονητικό βλέμμα στον Κοντορεβιθούλη...

— Δεν λέω, βέβαια, να παλαιψουμε σώμα με σώμα! Δεν είμαι τόσο κουτός, ώστε να φαντάζομαι ότι θα μπορέσω να τα θγάλω πέρα μαζί σας... Μπορείτε, όμως, να μου προτείνετε τρία πράγματα, τα οποία νομίζετε ότι μονάχα εσείς μπορείτε να τα κάνετε... Αν δεν τα κάνω κι' εγώ, τότε θα όμολογήσω ότι νικήθηκα και θα πληρώσω ό,τι μου ζητήσετε... Διαφορετικά, θα μου δώσετε εσείς εκατό εκατομμύρια χρυσά φράγκα...

— Σύμφωνα! είπε ο Δράκος, σκασμένος στα γέλια.

Και αφού σκέφτηκε λίγο, προσέθεσε:

— Σου προτείνω λοιπόν τα εξής τρία πράγματα: 1) Να φωνάξης τόσο δυνατά όσο κι' εγώ. 2) Να σπάσης τις πέτρες που μπορώ να συντρίψω κι' εγώ, και 3) Να τρέξης γρήγορα σαν κι' εμένα! Αν δεν τα κάνης αυτά, θα μου δώσεις εκατό εκατομμύρια φράγκα... Θα ξανάρθω αύριο να παραβγούμε...

Και ο Δράκος, αφού φόρεσε τις μπότες του προπάππου του, έφυγε γελώντας με την καρδιά του... Δεν του έμεινε καμμία αμφιβολία ότι θα νοικούσε τον μικροσκοπικό και ανίσχυρο αντίπαλό του...

Μόλις έφυγε ο Δράκος, ο Κοντορεβιθούλης έτρεξε και βρήκε την θεά Έπιστήμη. Γονάτισε μπροστά της, της εξήγησε την κατάστασή του και την θερμοπαρακάλεσε να τον βοηθήσει να τα θγάλη πέρα με τον Δράκο.

— Έννοια σου, έννοια σου! τον καθησύχασε η θεά Έπιστήμη. Μη φοβάσαι... Θα σε βοηθήσω εγώ να νικήσης τον κακό βασιληά!...

Την άλλη μέρα, και την ώρισμένη ώρα, ο Δράκος παρουσιάστηκε στο παλάτι του Κοντορεβιθούλη.

— Άς μη χάνουμε καιρό! είπε, πλησιάζοντας σ' ένα παράθυρο. Πόσες λεύγες μακριά είνε η πόλις που βλέπουμε εκεί κάτω;

— Τουλάχιστον δέκα λεύγες, αποκρίθηκε ο Κοντορεβιθούλης.

— Έ, λοιπόν! Θα φωνάξω από δω και θ' ακουστῶ εκεί κάτω;

Και ο Δράκος άνοιξε το παράθυρο και βροντοφώναξε:

— Ο κυβερνήτης της

Κοντορεβιθούλη να τρέξη από τα θεμέλια. Υπολογίζω ότι μου χρωστάς σήμερα, με τους τόκους και τα επιτόκια, εκατό εκατομμύρια φράγκα! Αν δεν μου δώσεις το ποσό αυτό ως αύριο το θράδυ, θα σου κηρύξω τον πόλεμο!... Θάρθουν οι γίγαντες μου να κάνουν το βασίλειό σου στάχτη!... Η καρδιά του Κοντορεβιθούλη άρχισε να σπαρταρά

Ο Κοντορεβιθούλης έτρεξε και βρήκε την θεά Έπιστήμη...

πόλεως νάρθη άμέσως νά με βρῆ στό παλάτι τοῦ Κοντορεβιθούλη!...

“Υστερ’ από μιáμιση ώρα, ὁ κυβερνήτης τῆς πόλεως ἔφτανε καθάλλα στό ἄλογό του. Ἡ φωνή τοῦ Δράκου εἶχε ἀκουστή δεκα λεῦγες μακρὰ! Ὁ Κοντορεβιθούλης τάχασε... Μά ἡ θεά Ἐπιστήμη, πού θρισκόταν ἀόρατη δίπλα του, τοῦ ψιθύρισε κάτι σ’ αὐτί...”

— Δέν μοῦ λέτε, μεγαλειότατε, ρώτησέ τότε ὁ Κοντορεβιθούλης τὸν Δράκο, τὸ παλάτι σας πόσες λεῦγες μακρὰ εἶνε ἀπὸ ἐδῶ;

— Χίλιες λεῦγες!

— “Ἐ, λοιπόν! Ἐγὼ θὰ πῶ στὴ γυναῖκα σας νά μοῦ ετοιμάσῃ τὰ ἑκατὸ ἑκατομμύρια φράγκα κι’ ἐκείνη θὰ μ’ ἀκούσῃ!...”

Ὁ Δράκος νόμισε ὅτι ὁ ἀντίπαλός του τρελλάθηκε. Ὡστόσο, ὁ Κοντορεβιθούλης πλησίασε σ’ ἕνα κουτί, πού τὸ εἶχε κρεμάσει στό μεταξὺ ἡ θεά Ἐπιστήμη στὸν τοῖχο, καὶ ἄρχισε νά μιλά μέσα σὲ μιὰ τρύπα... Ὁ Δράκος τὸν παρακολουθοῦσε καταπληκτος... Τέλος, ὁ Κοντορεβιθούλης γύρισε πρὸς τὸν ἀντίπαλό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλάτε νά βεβαιωθῆτε ἀν’ μ’ ἀκουσε ἡ γυναῖκα σας...

Ὁ Δράκος πλησίασε καὶ αὐτὸς στό «μαγικό» κουτί καὶ ἀκουσε τὴ φωνή τῆς γυναίκας του νά λέη:

— Θὰ διατάξω ἀμέσως τὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν νά συγκεντρώσῃ ἑκατὸ ἑκατομμύρια φράγκα... Μά, τί θὰ τὰ κάμῃς τόσα λεπτά;...

Ὁ Δράκος ἔμεινε ἀναυδος!... Ἡ φωνή τοῦ Κοντορεβιθούλη ἀκούστηκε πράγματι χίλιες λεῦγες μακρὰ!...

— Δέν τελειώσαμε ἀκόμη! θρυλήθηκε. Πρέπει νά κάνῃς καὶ αὐτὸ πού θὰ κάνω τώρα ἐγώ...

Ἐξω ἀπὸ τὸ παλάτι ἦταν ἕνας ὀβελίσκος ὕψους εἴκοσι μέτρων. Ὁ Δράκος τὸν πλησίασε καὶ τὸν γκρέμισε μὲ μιὰ γροθιά του!... Ἄ! ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ Κοντορεβιθούλης δέν θὰ μπορούσε νά ἐπαναλάβῃ τὸ κατόρθωμά αὐτό... Μά ἡ θεά Ἐπιστήμη εἶχεν ὑποσχεθῆ στον Κοντορεβιθούλη ὅτι θὰ τὸν βοηθήσῃ... Καὶ τοῦ ψιθύρισε καὶ πάλι κάτι στό αὐτί.

— Βλέπετε, μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κοντορεβιθούλης, ἐκεῖνο τὸ θεόρατο θουνὸ ἐκεῖ κάτω; Θὰ τὸ κάνω χίλια κομμάτια μὲ μιὰ ἀπλὴ χειρονομία μου...

Καὶ ὁ Κοντορεβιθούλης πάτησε ἕνα μικρὸ κουμπὶ πού θρισκόταν μπροστά του. Ἐνας τρομαχτικὸς κρότος ἀκούστηκε — καὶ τὸ θουνὸ κτύπησε ὀλόκληρο στὸν ἀέρα μὲ δυναμίτιδα πού πήρε φωτιά ἀπὸ ἕνα ἠλεκτρικὸ σπινθῆρα.

Κρύος ἰδρῶς εἶχε λούσει τὸ μέτωπο τοῦ Δράκου... Ποτὲ δέν θὰ φανταζόταν ὅτι ὁ μικροσκοπικὸς βασιληᾶς τοῦ Νότου θὰ εἶχε τόση δύναμι... Τὸν παρηγόρησε ὅμως ἡ σκέψις ὅτι ὁ Κοντορεβιθούλης δέν θὰ μπορούσε νά παραβγῆ μαζύ του καὶ στό τρέξιμο, τώρα μάλιστα πού τοῦ εἶχε πάρει καὶ τίς μαγικὲς μπότες...

— Θὰ τρέξουμε μαζύ ὡς τὴν Γαλάζια λίμνη, πού θρῖσκεται διακρίσεις σαράντα λεῦγες μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε στὸν Κοντορεβιθούλη. Καὶ ὁποῖος φτάσῃ πρῶτος θὰ εἶνε νικητής...

— Σὺμφωνοί! ἀποκρίθηκε ὁ Κοντορεβιθούλης μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, γνωρίζοντας ὅτι ἡ θεά Ἐπιστήμη θὰ τὸν βοηθοῦσε ὡς τὸ τέλος.

Πράγματι: Ἐνῶ ὁ Δράκος ἄρχισε νά δρασκελίζῃ τὰ θουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια, ἡ θεά Ἐπιστήμη ἔπαιρνε τὸν Κοντορεβιθούλη ἀπὸ τὸ χεράκι, τὸν ὠδηγοῦσε σ’ ἕνα τούνελ καὶ τὸν ἔβαζε... σ’ ἕνα σιδηρόδρομο γιὰ νά φτάσῃ πρὶν ἀπὸ τὸν Δράκο στὴν Γαλάζια Λίμνη!

Φαντάζεσθε τώρα τὴν κατάπληξι τοῦ Δράκου δταν, φτάνοντας στὴν Γαλάζια Λίμνη, λαχανιασμένος καὶ μουσκίδι στὸν ἰδρῶτα, εἶδε τὸν Κοντορεβιθούλη νά τὸν περιμένῃ δροσερὸς καὶ εὐδιάθετος, σάν νά εἶχε κάνει ἕνα μικρὸ εὐχάριστο περίπατο!...

— Σὰς περιμένω τόσην ὥρα, μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ βασιληᾶς τοῦ Νότου, χαμογελώντας εἰρωνικά. Ἄρχισα ν’ ἀνησυχῶ γιὰ σὰς! Τί γενήκατε;...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΚΛΑΙΡΕΤΤΗ

(Τοῦ Τιέντ)

Ἦταν ανοιξί. Ἐνα ἐλαφρότατο ἀεράκι δρόσιζε τριγύρω τὸ καταπράσινο λειβάδι.

Ἡ τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου χρύσιζαν τὰ καταπράσινα φυλλώματα τῶν δέντρων καὶ τὸ μακρυνὸ κελάιδισμα κάποιου πουλιοῦ διέκοπτε κάπου - κάπου τὴν ἱερὴ ἡσυχία τοῦ ἤρεμου δειλινού...

Ἡ φύσις ὅλη ἀναπαυότανε σ’ ἕναν ὕπνο μακάριο καὶ μόνο δυὸ ψυχῆς ἔρημες διευθύνανε τὰ θήματά τους, ἀργὰ πρὸς τὴν πηγὴ τοῦ δάσους...

Ἦσαν ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Κλαιρέττη...

Ἦσαν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι τοῦ δάσους...

Καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὴν πηγὴ... ἐκείνη, στὴν ὁποία τὸν παλῆ ἐκεῖνο καιρὸ εἶχαν δώσει τὸ πρῶτο φιλή, τὸν πρῶτον ὄρκο τῆς ἀγάπης τους...

Ἦταν γι’ αὐτοὺς τὸ ἱερώτερο μέρος τοῦ δάσους...

Καὶ προχωροῦσαν καὶ σωμαίναν...

* * *

Ὡ! πόσο ἡ πηγὴ εἶχε ὠμορφῆναι ὕστερ’ ἀπὸ τόσα χρόνια!

Χιλιάδες νέα φυτὰ, νέα λουλούδια, νέα δεντράκια!... Καὶ τὸ νερὸ κυλοῦσε κάτω ἀπὸ πυκνοὺς ἡσκίους...

Ἀλήθεια, τί γλυκὸ καταφύγιο γιὰ τὸν ταξιδιώτη πού θάθελε ν’ ἀναπαυθῆ κάπου, ὕστερα ἀπὸ τόση πορεία μέσα στοῦ δάσους...

* * *

Καθῆσανε καὶ οἱ δυὸ στό ἴδιο μέρος πού ἀπὸ τότε τὸ εἶχαν χαραχμένο στό νοῦ τους...

Κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμή, χωρὶς νά θγάλη κανεὶς τους οὔτε μιὰ λέξι...

Ἐξαφνα, ἡ Κλαιρέττη σηκώθηκε κι’ ἔκοψε ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ δυὸ ὁμοια κόκκινα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ...

Ὁ Ροβέρτος τὴν κυττοῦσε ἀφωνός καὶ γελαστός...

Ἡ Κλαιρέττη, τὰ κύτταξε μερικὲς στιγμὲς τὰ δυὸ αὐτὰ ὁμοια κόκκινα λουλούδια... Ὑστερα τ’ ἄφησε νά πέσουν στό νερὸ τῆς πηγῆς.

Τὸ ρεῦμα τὰ παρέσυρε ἀμέσως...

Καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι τὰ κυττοῦσαν...

— Ὡ! Ὡ! ἔκανε ἡ Κλαιρέττη...

Κύττα... κύττα... Τὰ δυὸ λουλούδια εἶχαν ἀρχίσει νά χωρίζονται καὶ ν’ ἀπομακρύνεται τὸ ἕνα ἀπὸ τ’ ἄλλο...

— Κύττα, κύττα... ἐπανέλαβε καὶ πάλι ἡ Κλαιρέττη... κύττα, ἀγαπημένε μου Ροβέρτε... γιὰτί τὰ δυὸ αὐτὰ ὁμοια λουλούδια χωρίστηκαν; Θεέ μου! σὲ λίγο θὰ χαθοῦν...

— Ὁχι, ὄχι! ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος. Δέν μπορεί... κάπου μακρὰ, πιὸ κάτω, θὰ ξανασυναντηθοῦν...

Ἡ Κλαιρέττη σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χεῖρια της κι’ ἄρχισε νά κλαίη...

Καὶ ἡ σελήνη πού μόλις εἶχε ὑψωθῆ ἀπὸ τ’ ἀντικρυνὸ θουνὸ, τὴν κύτταξε θλιβερὰ καὶ τὸ κελάιδισμα τῶν πουλιῶν ἄρχισε νά γίνεται πιὸ λυπητερό...

Τότε ὁ Ροβέρτος τὴν πλησιάζει τρυφερά.

— Μά γιὰτί κλαῖς, Κλαιρέττη; τῆς λέει χαϊδευτικά... Γιὰτί κλαῖς; Δέν ἔμαθες λοιπὸν ἀκόμα τὴ ζωὴ;... Δέν πείσθηκες λοιπὸν ἀκόμα;... Δέν σ’ ἔμαθε λοιπὸν κανεὶς, πὼς τὸ μέλλον καὶ ἡ μοῖρα θὰ κυβερνᾶνε πάντα τὴ ζωὴ μας, χωρὶς κανεὶς ποτὲ ν’ ἀντισταθῇ;... Θὰ μᾶς χωρίζουν καὶ θὰ μᾶς ἐνώνουν ὅποτε θελήσουν;

Ὁ Δράκος ἀναγκάστηκε τότε ν’ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Κοντορεβιθούλη καὶ νά τοῦ δώσῃ τὰ ἑκατὸ ἑκατομμύρια φράγκα, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει.

Καὶ ὁ Κοντορεβιθούλης εἶχε τὴν καλωσύνη νά τοῦ ἀφήσῃ τίς μπότες πού ἔπαιρναν ἑπτὰ λεῦγες τὴν ὥρα... καὶ πού δέν ἀξίζον σήμερα οὔτε ἕνα ζευγάρι παντοφλές!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΝΤΕΜΠΩ

Ὁ Δράκος ἄρχισε νά δρασκελίζῃ τὰ θουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια...